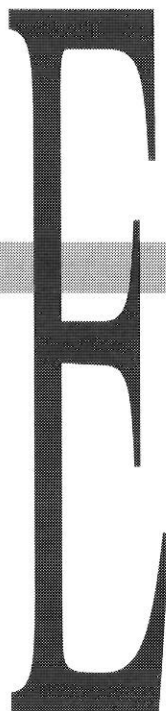

E I GEiEG compleix 75 anys

crònica

PRESIDENTS DEL GEiEG Any

Josep Torra i Mercadal	1921
Josep Torrellas	1922
Agustí Gallostra	1923
Camil Roqueta	1924
Joaquim Camps i Arboix	1930
Josep Massanas i Bussot	1931
Estanislau Aragó i Turon	1933
Pompeu Pascual i Carbó	1934
Josep Ma. Pla i Dalmau	1936
Carles Gómez	1937
Joaquim Soler	1940-1950
Rafel Solà i Cordoní	1951-1953
Josep Serrallonga	1954
Carles Iglesias i Mas	1955-1959
Santiago Sobrequés i Vidal	1960-1966
Emili Caula i Quintanas	1966-1974
Pere Franch i Frigolé	1974-1977
Lluís Bachs i Mach	1977-1980
Joaquim Vila i Roca	1980-1983
Salvador Martí i Teixidor	1983

El primer aplec del GEiEG. Rocacorba, 1930. La primera pedra d'una llarga tradició havia de ser una roca molt ferma.

Una joia de la corona del nostre país és l'associacionisme. Les virtuts cíviques, el col·lectiu del voluntariat –que no és pas un invent d'ara mateix– la trobada d'amics que s'eixampla, les iniciatives plurals, tot es dona cita a l'associació, un sentiment arrelat, com una mena de deure envers la comunitat o, també, una expressió d'aquella tossuda *voluntat de ser* que explica Vicens i Vives a «Notícia de Catalunya».

L'any 1919 uns gironins varen intuir aquests principis i necessitats i varen fundar el «Grop Excursionista Gironí». (Continua essent un misteri perquè es deia «Grop» i no «Grup»). L'entitat, per a la seva legalització va haver de ser inscrita com a «Agrupación Excursionista Gerundense». Era inspirada amb un esperit obert que esdevenia capdavanter en aquella Girona tancada de fa 75 anys. Era tot un revulsiu i el temps ha acabat dient que el que feia aquella colla d'amics era quelcom més que fundar un club excursionista.

A les fonts dels orígens hi ha una estimació de la natura, molt abans del cornet d'ordres ecologista; excursionisme pur, i amb una inquietud també cultural. Un signe: la primera excursió dels socis és a Sant Julià de Ramis, estació prehistòrica, combinant així excursionisme i arqueologia. Tres anys més tard s'incorpora l'atletisme a les finalitats associatives i és quan s'allarga el nom amb l'afegit «esportiu». La puresa de l'atletisme va, doncs, unida a la primera infància de l'entitat, quan ja s'anomena Grup Excursionista i Esportiu Gironí.

Les fases del creixement de l'entitat són un esbós de la mateixa maduresa de la ciutat. De

l'extrema senzillesa d'aquell grup d'amics que amb el Grup a l'esquena recorren mitja dotzena de locals socials per la Girona vella, s'evoluciona fins a la modernitat més exigent, en una certa necessitat de creixement continu, àvid i urgent, per servir a un notable gruix

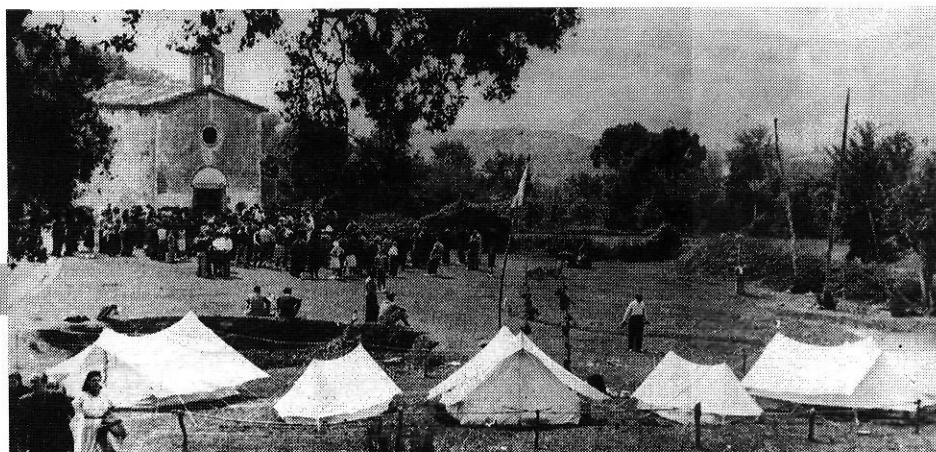

de dinou mil socis que reclamen activitats, diversitat i instal·lacions, fins arribar a assolir aquestes que ja formen part de la silueta ciutadana, com Sant Ponç, Sant Narcís i el nou estadi de Palau, el més modern de tot l'Estat espanyol. Impossible seria pretendre resumir en un article la història del GEiEG. Sortosament ens en trobem dispensats perquè aquest any del 75è aniversari sortirà la història precisa que han treballat Víctor Gay, Antonio Juliol, Miquel Gil, Xavier Gil i Jaume Curbet, els quals en una tasca pacient de moviola entranyable escriuen la crònica que en el primer volum abastarà fins al 1936.

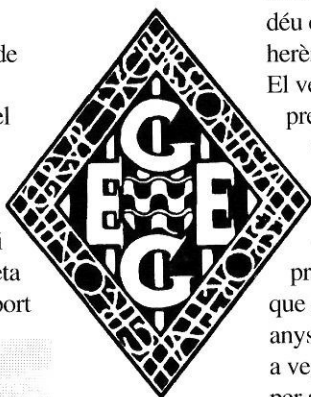
Però a la vigília de llegir el llibre, esperat amb candeletes a la ciutat, a la punta de la llengua, ara mateix molta gent ens parlaria espontàniament i extensament de

les diverses activitats, trifulgues, èpoques, excursions, festes i altres que han transcendit a la vida quotidiana, com insubstituïbles peces de la nostra memòria popular. Així, els vells excursionistes ens parlarien de les innombrables sortides que començaven en cordials berenades al camp i acabaven en compromeses cordades per les galeres del Pirineu. Els atletes de l'entrenament a porta tancada i voluntat oberta ens parlarien del somni allargassat d'unes pistes dignes, amb peticions incansables, dels èxits difícils, i de la concessió de qui sap quants títols de «millor atleta de l'any», molt abans que l'esport

Tota la geografia gironina ha estat escodrinyada per l'Aplec.

El número u del Butlletí del 'Grop'. Any 1920.

entrés a la vida oficial de la mà d'aquells eslògans dictats que ho volien dreçar tot des d'un despatx ministerial. Els atletes gironins ens dirien que als anys vint ja es conquereixen campionats de Catalunya i d'Espanya, que un d'ells ja guanya una marató a Barcelona, i que el GEiEG pot enviar dos atletes als Jocs Olímpics de Los Angeles el 1932. Els de l'hoquei podrien explicar-

nos que amb ells va penetrar aquest esport a Espanya. Quan tots els esports amb el logotip del GEiEG han recollit tants èxits nacionals i internacionals, aquests darrers anys, hom pot pensar que déu existir una certa i màgica herència genètica.

El vessant cultural de l'entitat hi és present des dels inicis. Les conferències de divulgació històrica, geogràfica, social, són constants. Un concurs de pintura del 1923 premia un pintor empordanès que es diu Salvador Dalí. Però els anys són magres i l'entitat també, i a vegades cal fer una subscripció per adquirir un moble destinat a llibres, mapes i revistes que es van aplegant al local social. Ben aviat, el 1920, surt el número u del Butlletí del GEiEG, un teixit d'història viva de l'entitat, i exponent de la relació amb l'autoritat governativa perquè pateix primer la censura militar de l'època, continua després controlat pel «Gobierno Civil» i una vintena d'anys després s'ha de sotmetre a les vigilàncies curtes i estretes pròpies de la postguerra civil; els permisos afecten directament la mànega del català, tema obsessiu d'aquella postguerra. Però les planes en català van sortint, amb lliçons de gramàtica incloses, i s'eixamplen intel·ligentment en unes «tertúlies de català» que es realitzen al local social en ple franquisme.

El que no es deia escrivint es deia cantant. La Choral del GEiEG

afina a la perfecció i assoleix una qualitat reconeguda arreu, per exemple als festivals d'Arezzo (Itàlia) on és llorejada extraordinàriament. La Choral ocupa un record privilegiat entre els gironins dels seixanta, quan és present a tota la geografia gironina, començant per l'escena discreta d'una Missa del Gall a Bordils on estrena la «Missa de Sant Pius X», de Bartoluzzi, cantada per primera vegada a l'Estat espanyol.

Les notes inesborrables d'aquella Choral menen a la lletra de l'himne de l'entitat que feia una declaració amorosa a Catalunya: «T'estimem perquè ets la nostra,/ per tes serres, pel teu pla,/ pel mar blau que et besa el rostre/ i no es cansa de cantar/ i pel cel que ens fa de sostre/ i ens convida a caminar». El GEiEG continua caminant. Porta a la seva motxilla una Medalla Esportiva d'Or de l'Ajuntament de Girona, una altra Medalla Esportiva d'Or de la Diputació, i una Copa Stàdium, el més alt guardó de la Delegació Nacional d'Esports. Però no s'escota pas aquí, la història. L'oferta associativa del GEiEG ha descobert un espai de ciutadania, fet a la mesura de les diverses opcions, un espai entre l'individu aïllat i la societat civil. Obrir un marc com aquest, empadronar a Girona una associació així, va més enllà de tots els trofeus conquerits. Els primers 75 anys del GEiEG són una autèntica fita memorable.

JORDI DALMAU